

Arrest

nr. 145 728 van 20 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 21 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar partner B.P. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift niet betwist.

Inzake haar partner werd als volgt beschikt:

“1.1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 24 april 2014 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de minister van buitenlandse zaken hebben besloten om volgende landen voor te dragen als veilig land van herkomst.

Het gaat om volgende landen :

- Bosnië-Herzegovina*
- FYROM*
- India*
- Kosovo*
- Montenegro*
- Servië”*

1.3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet de verzoekende partij niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in

artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Kosovo, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

1.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt o.a. vast dat (i) de door verzoeker en zijn partner aangehaalde problemen louter en alleen interpersoonlijk en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard zijn, (ii) verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij voor de door hem aangehaalde bedreigingen die hij ontving van de vader van zijn partner onvoldoende beroep kon doen -of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen- op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten, (iii) hij niet aannemelijk maakt dat hij op basis van zijn medische (psychologische) problemen enerzijds en omwille van de politieke achtergrond van zijn vader anderzijds een concrete vrees voor vervolging/reëel risico op het lijden van ernstige schade kent bij een terugkeer naar Kosovo, en (iv) hij voor een beoordeling van medische motieven een aanvraag voor een machtiging tot verblijf aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde moet richten op basis van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van enkele van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. Uit verzoekers verklaringen aan de commissaris-generaal, en die afgelegd door zijn partner tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, blijkt dat noch verzoeker, noch zijn partner hun verklaarde problemen die aan de basis liggen van hun vertrek uit hun land van herkomst, met name de (doods)bedreigingen door de vader van verzoekers partner, ooit heeft aangekaart bij hun nationale autoriteiten. Zij hebben hen met betrekking tot die problematiek nooit om enige hulp en/of bescherming verzocht. Verzoekers huidig en veeleer theoretisch betoog, waarbij hij verwijst naar het als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde rapport "Kosovo: The police force, including its structure; procedures to submit a complaint against police and responsiveness to complaints" d.d. 30 november 2011, dat minder actueel, uitgebreid en gedocumenteerd is dan en geenszins van aard om afbreuk te doen aan de in het administratief dossier opgenomen zeer gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde Subject Related Briefing 'Kosovo-Beschermingsmogelijkheden' d.d. 5 juni 2012, dat hij "zich niet kan wenden tot de politie van Kosovo", berust aldus niet op enige eigen persoonlijke ervaring, en mist dan ook elke grondslag en alle ernst. Uit niets blijkt en verzoeker maakt niet in het minst in concreto aannemelijk dat het hem en zijn partner met betrekking tot hun verklaarde vervolgingsproblemen aan nationale bescherming ontbeert.

Daargelaten de geloofwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen problemen met de vader van zijn partner (en zijn argumentatie dienaangaande in zijn verzoekschrift) en het feit/de vraag of die problemen al dan niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via

artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

1.5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.”

Bijgevolg blijkt evenmin duidelijk dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 maart 2015, verwijst verzoekende partij naar dezelfde argumentatie als deze van haar partner ter terechtzitting van 24 april 2015.

4.2. Inzake haar echtgenoot wordt bij arrest nr. 144 908 van 6 mei 2015 als volgt gemotiveerd:

“1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 24 april 2014 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de minister van buitenlandse zaken hebben besloten om volgende landen voor te dragen als veilig land van herkomst.

Het gaat om volgende landen :

- Bosnië-Herzegovina*
- FYROM*
- India*
- Kosovo*
- Montenegro*
- Servië”*

1.3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet de verzoekende partij niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Kosovo, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een

veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

1.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt o.a. vast dat (i) de door verzoeker en zijn partner aangehaalde problemen louter en alleen interpersoonlijk en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard zijn, (ii) verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij voor de door hem aangehaalde bedreigingen die hij ontving van de vader van zijn partner onvoldoende beroep kon doen -of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen- op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten, (iii) hij niet aannemelijk maakt dat hij op basis van zijn medische (psychologische) problemen enerzijds en omwille van de politieke achtergrond van zijn vader anderzijds een concrete vrees voor vervolging/reëel risico op het lijden van ernstige schade kent bij een terugkeer naar Kosovo, en (iv) hij voor een beoordeling van medische motieven een aanvraag voor een machtiging tot verblijf aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde moet richten op basis van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van enkele van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. Uit verzoekers verklaringen aan de commissaris-generaal, en die afgelegd door zijn partner tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, blijkt dat noch verzoeker, noch zijn partner hun verklaarde problemen die aan de basis liggen van hun vertrek uit hun land van herkomst, met name de (doods)bedreigingen door de vader van verzoekers partner, ooit heeft aangekaart bij hun nationale autoriteiten. Zij hebben hen met betrekking tot die problematiek nooit om enige hulp en/of bescherming verzocht. Verzoekers huidig en veeleer theoretisch betoog, waarbij hij verwijst naar het als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde rapport "Kosovo: The police force, including its structure; procedures to submit a complaint against police and responsiveness to complaints" d.d. 30 november 2011, dat minder actueel, uitgebreid en gedocumenteerd is dan en geenszins van aard om afbreuk te doen aan de in het administratief dossier opgenomen zeer gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde Subject Related Briefing 'Kosovo-Beschermingsmogelijkheden' d.d. 5 juni 2012, dat hij "zich niet kan wenden tot de politie van Kosovo", berust aldus niet op enige eigen persoonlijke ervaring, en mist dan ook elke grondslag en alle ernst. Uit niets blijkt en verzoeker maakt niet in het minst in concreto aannemelijk dat het hem en zijn partner met betrekking tot hun verklaarde vervolgingsproblemen aan nationale bescherming ontbeert.

Daargelaten de geloofwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen problemen met de vader van zijn partner (en zijn argumentatie dienaangaande in zijn verzoekschrift) en het feit/de vraag of die problemen al dan niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

1.5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 maart 2015, voert verzoekende partij aan dat zij nog medische attesten wil neerleggen waaruit blijkt dat zij met psychologische problemen kampt. Verzoekende partij is het niet eens met de bestreden beslissing en de beschikking en zij wijst er op dat haar problemen niet zomaar kunnen afgedaan worden als gemeenrechtelijke problemen. Haar vader heeft immers meegevochten met het Kosovaarse bevrijdingsleger en verzoekende partij wordt door de ouders van haar partner niet aanvaard. De ouders van haar partner hebben problemen met haar relatie. Verzoekende partij wijst er op dat de situatie in Kosovo misschien gewijzigd is, maar niet in haar voordeel. Zij stelt dat haar vader een politieke oorlog heeft gevoerd en dat haar problemen met de ouders van haar partner het gevolg zijn van de oorlogsactiviteiten van haar vader. Verzoekende partij vervolgt dat in de informatie toegevoegd aan het administratief wordt toegegeven dat er problemen zijn bij de Kosovaarse politie en zij stelt dat zij niet naar de politie durfde te stappen omdat haar schoonvader veel connecties heeft bij de politie. Verzoekende partij is van oordeel dat haar asielaanvraag moet vernietigd worden voor een diepgaander onderzoek.

Verzoekende partij wijst erop dat haar vader heeft meegevochten met het Kosovaarse bevrijdingsleger, doch zij, zo stelde de commissaris-generaal op grond van zijn verschillende vaststellingen welke door haar niet worden ontkracht of weerlegd, maakt aan de hand van haar verklaringen niet aannemelijk dat zij op basis van de politieke achtergrond van haar vader een concrete vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kent bij een terugkeer naar Kosovo, gelet op o.a. het feit dat zij de laatste vijf jaren van haar verblijf in Kosovo persoonlijk geen problemen in dit verband kende.

Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk bij een terugkeer naar Kosovo omwille van haar psychologische problemen te worden vervolgd of een risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, dit inzonderheid gelet op het feit dat zij jarenlang -zij verklaart van jongs af aan met deze problemen te kampen- in Kosovo heeft gewoond, gestudeerd en gewerkt met deze psychische problemen. Uit verzoekende partij haar verklaringen aan

de commissaris-generaal en de eerder door haar aangebrachte attesten blijkt bovendien dat zij in Kosovo toegang had tot de medische hulpverlening, nu zij hiervoor reeds sinds 2008 in behandeling was en door twee artsen werd behandeld. Het door verzoekende partij ter terechtzitting bij een "aanvullende nota" neergelegde attest d.d. 10 april 2015 van dokter F.T., die erop wijst dat uit verzoekende partij haar verklaringen blijkt dat zij sinds 2008 depressief zou zijn en hiervoor in het vorige centrum waar ze verbleef naar een psycholoog ging en medicatie kreeg voorgeschreven, en die in zijn brief om een evaluatie van de problemen en mogelijk een voorstel tot therapie vraagt, wijzigt, net als de eveneens bij de "aanvullende nota" gevoegde brief van het Rode Kruis waarbij verzoekende partij de toelating wordt verschaft om op consultatie te gaan bij het centrum de Kiezel, hier niets aan en deze stukken zijn geenszins van aard hier een ander licht op te werpen. Uit die stukken blijkt niet in nergens, en zij zelf maakt het tegendeel niet in concreto aannemelijk, dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Kosovo omwille van haar psychologische problemen, welke niet worden betwist, een risico loopt op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade.

Waar verzoekende partij haar eerdere verklaringen herhaalt dat zij niet naar de politie durft te stappen omdat haar schoonvader veel connecties heeft bij de politie, hieraan toevoegt dat in de informatie opgenomen in het administratief wordt toegegeven dat er problemen zijn bij de Kosovaarse politie en oppert dat haar problemen niet zomaar kunnen afgedaan worden als gemeenrechtelijke problemen, wijst de Raad op hetgeen hieromtrent in de beschikking wordt vastgesteld, met name: "Uit verzoekers verklaringen aan de commissaris-generaal, en die afgelegd door zijn partner tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, blijkt dat noch verzoeker, noch zijn partner hun verklaarde problemen die aan de basis liggen van hun vertrek uit hun land van herkomst, met name de (doods)bedreigingen door de vader van verzoekers partner, ooit heeft aangekaart bij hun nationale autoriteiten. Zij hebben hen met betrekking tot die problematiek nooit om enige hulp en/of bescherming verzocht. Verzoekers huidig en veeleer theoretisch betoog, waarbij hij verwijst naar het als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde rapport "Kosovo: The police force, including its structure; procedures to submit a complaint against police and responsiveness to complaints" d.d. 30 november 2011, dat minder actueel, uitgebreid en gedocumenteerd is dan en geenszins van aard om afbreuk te doen aan de in het administratief dossier opgenomen zeer gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde Subject Related Briefing 'Kosovo-Beschermingsmogelijkheden' d.d. 5 juni 2012, dat hij "zich niet kan wenden tot de politie van Kosovo", berust aldus niet op enige eigen persoonlijke ervaring, en mist dan ook elke grondslag en alle ernst. Uit niets blijkt en verzoeker maakt niet in het minst in concreto aannemelijk dat het hem en zijn partner met betrekking tot hun verklaarde vervolgingsproblemen aan nationale bescherming ontbeert. Daargelaten de geloofwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen problemen met de vader van zijn partner (en zijn argumentatie dienaangaande in zijn verzoekschrift) en het feit/de vraag of die problemen al dan niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

Verzoekende partij -die zich ter terechtzitting voor het overige beperkt tot het herhalen van haar problemen en vrees- ontkracht, noch weerlegt deze en de andere vaststellingen in de beschikking met concrete en valabele elementen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo."

Bijgevolg toont verzoekende partij evenmin aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS